

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

XI. zvezek.

Življenje sv. Paškalja Bajlona.

(P. F. H.)

18. poglavje.

Sv. Paškalj mej svetnike prištet.

Čez kakih osem ali deset mesecev po smerti sv. Paškalja je prišel v Viljo Realu p. provincijaljš Janez Himénes, ki je zelo želel še enkrat videti sv. truplo božjega služabnika. Zato je velel v pričo gvardijana tistega samostana trem bratom, naj natihem grob odkopljejo. To se zgodi. Truplo so našli še popolnoma nestrohnelo, mehko in gibljivo, kaker je bilo, ko so ga pokopali, če tudi so ga bili sè živim apnom na debelo potrosili. Tudi je puhtela iz groba prijetna vonjava. Vsi so zavzeti nad tem počastili sv. truplo. Potem so truplo na novo z apnom potrosili in nazaj zagrebli.

Nekako dve leti potem je prišel v Viljo Realu p. Didak Kastelone, ki je bil vizitator one redovne pokrajine. Tudi ta je izrekel željo, da bi rad videl sv. truplo božjega služabnika sv. Paškalja. Spolnijo p. vizitatorju željo in zopet odkopljejo grob.

Našli so, da je apno sicer snedlo njegov habit razen nekaj koščkov v dokaz njegove sramožljivosti in devištva, truplo pa z lasmi in brado je bilo popolnoma nestrohnelo in gibljivo, da bi ga bil lahko postavil na noge. Temu se pričujoči mej jokom in zdihovanjem niso mogli dovolj načuditi. Potem so sv. truplo zopet nazaj zakopali. Tukaj je potem truplo božjega služabnika počivalo toliko časa, da mu ni mestno starešinstvo sezidalo posebne kapelice pri cerkvi. V kapelici so naredili nekoliko vzvišen obok, v kateri so položili trugo sè sv. truplom.

Da bi ta častitljivi grob sv. Paškalja mogli toliko lažje kazati pobožnim romarjem in njegovim častivcem, so postavili pred obok altar s podobo sv. Paškalja, ki se da gori in dolu pomikati. Na tem altarju se vedno tudi sv. maše bero.

Čudno je tudi, da se v grobu sv. Paškalja semtertje čuje neko terkanje, zlasti keder je kraljestvu pretila kaka velika nevarnost ali pa se dogodila kaka velika sreča. Tudi posameznim osebam je semtertje veljalo tako terkanje v svarilo, ali jim naznanilo kak vesel dogodek. To je skušil tudi neki mašnik, ki ni nič kaj spodbudno in pobožno živel. Nekega dne je bral sv. mašo na altarju sv. Paškalja. Ko pride do povzdigovanja, sliši naenkrat iz groba dva močna udarca. To ga tako prestraši in zmeša, da v prvem trenutku ne more dalje maševati. Vsi pričujoči vidijo njegovo veliko zadrego. Zdaj obudi v svojem sercu resnično kesanje in terdno sklene, da hoče svoje življenje resnično poboljšati. Potem sliši še dva bolj tiha udarca in more zopet dalje maševati. Po sv. maši si očisti svojo vest z vesoljno spovedjo in potem prav pobožno in sveto živi.

To čudežno moč imajo tudi podobe tega svetnika, kar nam razni dogodki poterjujejo. Naj za zgled navedem le enega. Leta 1669 so neketeri škofje v pričo namestnega kralja v Valensiji cerkveno preiskavali čudeže sv. Paškalja. Tajnik namestnega kralja je imel pri sebi šestletnega fantiča, ki je nosil na vratu obešeno podobo sv. Paškalja. Mej posvetovanjem se čuje iz podobe nekaj vdarcev, in mali deček zakriči: „Češčen bodi najsvetejši zakrament in brezmadežno spočetje matere božje“. Namestni kralj in zbrani škofje se začudijo temu dogodku. Vseprešine neka nova gorečnost, da bi pospeševali češčenje tega velikega božjega služabnika. Ko so posvetovanje končali, omenili so tudi ta čudež v zapisniku, ki so ga poslali v Rim sv. očetu s prošnjo, naj ga sv. cerkev mej svetnike vversti.

Vže okoli leta 1618 je škof Tortoški natanko sporočilo o življenji, blaženi smerti in čudežih božjega služabnika Paškalja poslal v Rim sv. očetu. Sv. kongregacija obredov je to sporočilo natanko preiskala in kot resnično poterdila. Zato so sv. oče Pavelj V. tega božjega služabnika leta 1618. mej „zveličane“ prišteli in dovolili, da smejo vsi mašniki v kraljestvu Valensiji cerkvene molitve in sv. mašo na čast zveličanemu Paškalju opravljati. To pravico so dve leti pozneje raztegnili tudi na kraljestvi Kastilijo in Aragonijo.

Papež Gregorij XV. so pa leta 1621. to pravico razširili na ves frančiškanski red obojega spola po vesoljnem svetu.

Slednjič so sv. oče Aleksander VIII. tega božjega služabnika leta 1690. dne 16. oktobra slovesno s sv. Janezom Kapistranom, sv. Lavrencijem Justinijanom, sv. Janezom Fakundom in sv. Janezom od Boga vred mej svetnike prišteli, in odločili, naj se njegov spomin obhaja dne 17. maja. Tudi so podelili popolnoma odpustek vsem vernim, ki ta dan skesano prejmo zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega telesa, obiščejo kako cerkev reda sv. Frančiška Serafinskega in ondi molijo na namen sv. katoliške cerkve.

Na grobu sv. Paškalja se še vedno gode razni čudeži in ozdravljenja. Popotnika na to spominjajo razne podobe in darila, ki vise razobešene po stenah okoli njegovega groba in mu kličejo: „Hvaljen in češčen bodi Bog v svojih svetnikih!“

Prosi za nas, sv. Paškalj,

Da vredni postanemo obljub Kristusovih!

MOLIMO!

Bog, ki si svojega spoznavavca sv. Paškalja okrasil s prečudno ljubeznijo do najsvetejših skrivnosti svojega telesa in svoje kervi, dodeli nam milostivo, da bomo tudi mi vredni dobivati iz te nebeške pojedine tisto dušno tolstoto, katero je on iz nje dobival. Ki živiš in kraljuješ na veke vekov.

Amen.

Opomnja. Življenje sv. Paškalja je sestavljeno po Boland. Mai Tom. IV. st. 42 - 131. in P. F. B. Kirchhueber, Leben des h. Bruders Paschalis Baylon. München. 1891.

Zgodovina svetega obhajila.

(Dalje.)

Preiščimo zdaj še to, kar se mi zdi ravno tako gotovo = ob času največje moči in slave svete cerkve je bilo sveto obhajilo najbolj redko.

Pogled v cerkveno zgodovino srednjega veka nam bo to razjasnil.

Težko je, morebiti celo nemogoče, dokazati, kedaj da je prenehala stara cerkvena navada o pogostnem svetem obhajilu in kedaj ravno so začeli kristijani bolj po redkoma pristopati k mizi Gospodovi. Prej ko ne je bilo to različno po različnih krajih. Sploh moramo reči, da so se do časov cesarja Karola Velikega († 814) dobri kristijani obhajali po enkrat na teden. Staro navado moremo slediti še do konec šestega stoletja, kjer se poroča, da ste se dve ženi doma obhajale; ob enem pa je verska gorečnost takrat že pojemala mej kristijani. Sklepamo to od tod, ker je cerkveni shod v Agdi za potrebno spoznal tole skleniti: Vsakedo naj gre enkrat v letu h svetemu obhajilu. Če primerimo ta dva dogodka, bi se dalo soditi, da mejtem ko so pobožni kristijani našega Gospoda prejemali še pogostoma, so kristijani mej svetom potrebovali že sile, da so šli še k svetemu obhajilu.

Od svetega Gregorja Velikega vemo, da je bila proti koncu šestega stoletja v Rimu nedelja še vedno dan splošnega svetega obhajila. To navado je prej ko ne sveti Avguštin, nadškof kenterburijski, prinesel tudi na Angleško. Še jasneje se to razvidi iz konstitucij svetega Teodora nadškofa proti koncu sedmega stoletja, ki Angležem naklada navade rimske cerkve, kjer kaker pravi on, verniki prejmo našega Gospoda vsaj vsako nedeljo in da ravno tako delajo vsi duhovni in neduhovni v vshodni cerkvi, pod kaznijo izobčenja. Za pogostno obhajilo so bili posebno angleški samostani vneti. Sveti Dunstan zapoveduje vsakdanje obhajilo. Redovniki benediktini so se deržali tjedenskega obhajila vsaj do konca dvanajstega stoletja. Kristijani mej svetom so se menda shujšali že pred časom častitljivega Bede, ker se toži, da se o njegovem času v početku osmega stoletja še celo pobožni odtegujejo svetemu obhajilu, izvzemši tri velike praznike.

Drugod, zunaj Angleškega, se še notri do srede devetega stoletja dobiva sled, da se goreči kristijani obhajajo vsako nedeljo. Cesar Karol Veliki zapoveduje prav ostro svojim podložnim tjedensko sveto obhajilo. Da njegovi vkazi niso ostali pozabljeni, nam priča sporočilo o nekaterih nevednih osebah, ki so v svoji napačni razumljivosti menile, da so dolžne pri vsaki maši, h kateri pridejo, iti tudi k svetemu obhajilu, in če bi bilo tudi večkrat na dan. Amalarij, cerkveni pisatelj pod Ludovikom Pobožnim (814-840), priganja kristijane, naj grejo vsaj po enkrat na teden k svetemu obhajilu. Jona, škof orleanski, priporoča sveto obhajilo za vsaki praznik. Cerkveni zbor v Parizu svetuje cesarju Ludoviku pobožnemu in njegovim dvorjanom pogostno sveto obhajilo.

Iz vseh teh zgledov moremo povzeti važne sklepe. Po besedah častitljivega Beda je bilo v Rimu tjedensko sveto obhajilo v navadi tja do začetka osmega stoletja in nimamo vzroka misliti, da je ta navada takrat prenehala. Na dalje, če si je svetovna oblast v devetem stoletju upala s cesarskimi vkazi vernikom zapovedati tjedensko obhajilo, je gotovo, da so imeli pošteni kristijani tako zahtevo za pametno in vmestno. Zato smemo soditi, da so kristijani vsaj do prve polovice devetega stoletja ohranili staro pobožnost do najsvetejšega zakramenta. Na sploh smemo reči, da so bili v tistih časih Francozi in Germani, Sasi na Angleškem, celtiški menihi v Joni, z eno besedo: da so bili vsi dobri kristijani mej svetom in po samostanih, na vshodu in zahodu tega mnenja, da je tjedensko sveto obhajilo vedna dolžnost za kerščanstvo.

Prejemanje pogostnega svetega obhajila bi bilo vtegnilo začeti pešati okoli srede devetega stoletja. Na glas matere svete cerkve se je sicer še pazilo, če je priporočala pogostno sveto obhajilo, toda razbila in razkosala se je mogočna in močna vlada pobožnega cesarja Karola Velikega, vsled tega so se svetovne razmere popolnoma spremenile in razpadle, nastala je zato splošna malomarnost in mlačnost, in iz vsega tega smemo sklepati, da tudi pobožnost do svetega zakramenta ni bila več tako velika, kaker poprej. Po samostanih se je sicer povsod ohranilo v navadi nedeljsko sveto obhajilo, toda, ker so poganski normani ropali že na vsaki morski brežini in nobeno mesto ob ustju rek ni bilo več varno, ko so se saraceni polastili sredozemeljskega morja in divje mažarske derhali prestopile severno Italijo in

Nemčijo, so ti strašni vedni boji, ki so zadeli kerščanstvo, pripustili vernim pač le malo časa za pobožne vaje.

Na to pa nastopi slaven čas, doba pravega srednjega veka, ko je dvesto petdeset let cerkev dajala postave svetu. Če je bil v svetovni zgodovini kedaj kakšen čas, da je bilo kraljestvo Kristusovo cesarska oblast, je bilo to od papeža Gregorja VII. do začetka vlade Bonifacija VIII., od leta 1073-1293. Če so se jim podložni vpirali, so si jih kmalu podvergli, saj je bil ves svet na njih strani. Toda res čudno: ravno to je bil tudi čas, ko se je sveto obhajilo redko, zelo redko prejemale. Na najviši stopinji svojega blišča in slave je bila sveta cerkev v srednjem veku ob času četrtega lateranskega cerkvenega zbora, leta 1215; še celo v Niceji ni bila v takim sijaju. Vshod in zahod sta bila tu zopet zedinjena pred stolom svetega Petra. Več ko štiristo škofov je priseglo tu Inocenciju III. zvestobo, kralji in cesarji so se skušali z duhovščino v skazovanju vdanosti do papeža. In ravno takrat, ko je bil celi svet podložen cerkvi, je bila cerkev prisiljena, kazni določiti za take svoje otroke, ki se še enkrat na leto niso hoteli spovedati. Svoje vkaze je morala omejiti na eno edino velikonočno obhajilo, ker več zahtevati ni smela.

Pa to še ni najhuje. V prejšnjih časih je tirjala cerkev po dve obhajili na leto, toda verniki so se obhajali v resnici po večkrat. Cerkvni zbor v Agdu zahteva na leto le po tri sveta obhajila, vendar pa vemo, da so v ravnostem stoletju celo vsi mornarji neke ladije nalašč v nedeljo stopili na suho, ker niso hoteli ostati brez svojega tjedenskega obhajila. V srednjem veku pa so še v resnici pobožni kristijani zelo po redkem pristopali k mizi božji. Moglo bi se reči, da so očetje lateranskega cerkvenega zbora samo zato zavkazali po eno samo obhajilo na leto, ker so bili neotesani vojaki, s katerimi so imeli opraviti, — in tudi takrat je bilo vse vojak — preveč surovi in nevedni. Pri vseh njegovih krepostih se je konaj smelo imenovati križarja tudi notranjega človeka. Pa saj tudi ni čudo. Skozi svet so šli in celo svoje življenje topli in tepeni bili, boreči in braneči še, tisti veliki, preprosti, odrasli otroci, in kakor otrokom se jim ni pripuščalo, da bi hodili večkrat k svetemu obhajilu, ker so bili nestanovitni in prenevedni, da bi bili mogli prav ceniti, kaj delajo. To bi znalo veljati o večini kristijanov tistih časov. Ne veljajo pa ti vzroki tudi za redka obhajila v samostanskih redo-

vih in posebno ne pri svetnikih tiste dobe. Oglejmo si to stvar natančneje v nekaterih dogodbah.

Kakšnega mnenja so bili svetniki srednjega veka glede svetega obhajila, to bomo najlažje spoznali, če pogledamo, kolikrat velevalo redovnikom v svojih vodilih prejeti sveto obhajilo. Spoznali bomo, da so bili drugačnega mnenja, kakor smo dan današnji. Vzemimo red in vodilo svetega Gilberta na Angleškem, iz dvanajstega stoletja. Lajiki ali neduhovni bratje tega reda so šli k svetemu obhajilu po zapovedih vodila samo osemkrat na leto. Znan je sicer iz teh časov en zgled pogostnega svetega obhajila; neki vbogi zamaknjeni deklici so privolili, da sme iti k svetemu obhajilu vsako nedeljo. Toda to je le posamezen slučaj, in se ne more meriti s celim redom, ki se je le po redkoma obhajal. Poglejmo nazaj v naš red svetega Frančiška. Če imamo kje pričakovati pogostno obhajilo, ga imamo v tem serafinskem. Ali tudi tu je sveto obhajilo redko. Ohranilo se je pismo svetega Frančiška, v katerem dovoljuje za vsak samostan le po eno sveto mašo na dan. Sicer govori včasih tudi o pogostnem obhajilu, ali to besedo „pogostno obhajilo“ se mora vzeti v pomenu, ki ga je imela v tistih časih in po njegovih mislih. Vtegnil bi kedo misliti, da vsaj v drugem redu svetega Frančiška, pri redovnicah svete Klare, klarisinjah, ni bilo tako strogo. Poglejmo njihovo vodilo. Vodilo veli, da naj grejo sestre šestkrat na leto k spovedi. Posamezne izjeme so bile sicer tudi tu, ker s tim je bilo določeno le najmanjše število, vendar se nam to v današnjih dneh čudno zdi. Tridentinski cerkveni zbor, 1545, dopušča sicer še enkrat toliko, pa tudi to se nam zdaj malo zdi. Ozmimo se še v dominikanski red. Samostanske dominikanke tega časa smejo iti k svetemu obhajilu petnajstkrat na leto, pa še to le, ako si najdejo spovednikov, ki bi jih tolikokrat spovedali. Dobe se sem ter tja tudi zgleda bolj pogostnega obhajila, kakor pri sestrah „pohlevne Matere božje,“ katerim je papež Urban IV. vказal, da naj grejo vsakih štirinajst dni k svetemu obhajilu, v postu in adventu pa vsako nedeljo, toda tudi to je le izjema pri majhnem redu, in ne odvaga navade pri velikih in važniših redovih svetega Frančiška in svetega Dominika.

Imamo še drugi kraj, kjer lahko izvemo za število svetih obhajil pri pobožnih kristijanah. To so vodila tretjega reda svetega Frančiška in svetega Dominika za kristijane, ki žive mej svetom in hrepene po večji popolnosti. In vendar so se tretje-

redniki svetega Dominika po svojem vodilu samo štirikrat na leto obhajali. Drug znamenit zgled nam je tretjerednik svetega Frančiška, sveti Ludovik kralj. Ke bi živel dan današnji, smemo biti prepričani, da bi hodil vsaki dan k svetemu obhajilu. Njegovo vestno, ostro življenje, veliko zatajevanje, ker je iz ljubezni do Kristusa v križarskih vojskah vse poskusil, bil za vse pripravljen, vse to bi mu bilo dajalo pravico, prejeti presveti zakrament bolj pogostoma, kaker so ga njegovi verstniki. On pa, ki je rekel, edina mera za ljubezen do Boga je, ljubiti ga brez mere, je po navadi smel samo šest krat na leto pristopiti k mizi Gospodovi, in to se je v tistih časih imelo že za pogostno sveto obhajilo. Še kesneje v ravno tistem stoletju je prejemal sveti Ludovik tuluški našega Gospoda samo ob praznikih in tretjerednica sveta Elizabeta portugalska le trikrat na leto.

Kje je vzrok tako redkega obhajila v tem srednjem veku? Gotovo je zaslužil Godefrid Buljonski *) in hrabri možje, ki so Jeruzalem zopet pridobili in tam po merzlih kamnih, kjer je ležal naš Izveličar, prelivali gorke solze, gotovo so leti možje zaslužili, da bi bili bolj pogostoma prejeli telo našega Gospoda, kaker ga prejme kak drugi neduhovnik. Skrivnost je to za nas, ki je ne moremo razumeti. Le to smemo za gotovo terditi: ako bi bile njih potrebe tako velike bile, kaker so naše, bi jih bili svetniki gotovo priganjali k bolj pogostnemu svetemu obhajilu. K sreči so imeli takrat na poti proti nebesam menj zadržkov in ovir; tudi svet ni bil tako strupen, in greh ne tako hud in potuhnjen. Naj si bodo še katerikoli drugi vzroki, to je gotovo, da je bila nevarnost manjša in zato tudi prejemanje svetih zakramentov bolj redko. To se nam pokaže še bolj očitno, ko opazimo, da se precej, ko se vmakne srednji vek in nastopijo poznej in sedanji nevarniši časi, sveta cerkev redno prizadeva za pogostno sveto obhajilo.

Še en vzrok naj tu navedem iz spisov Aljberta Velikega in ta je: veliko spoštovanje do najsvetejšega zakramenta. Ta učenjak veli, da so celo graje vredni tisti duhovniki, ki zelo pogostoma obhajajo ženske; s tem store, da postane najsvetejši zakrament nekaj prenavadnega, vsakdanjega, ker tako hrepenenje zbuja le ženska lahkomišljenost, ne pa gorečnost.

*) Glej: I. Križanič, Zgodovina svete katoliške cerkve. II. zvezek str. 122. Izdala družba sr. Mohora.

Zdaj nastopite dve strašni stoletji, ki jih je najtežje opisati, štirinajsto in petnajsto. Svet je po večem izgubil nadnaravna načelna vodila srednjega veka, čednosti novejšega veka si pa še ni prisvojil. Rim je osamljen, papeži so v sužnosti v Avinjonu, in veliki razpori radi papeževih sedežev se začno, ki tudi še v početku petnajstega veka skerbi napravljajo katoliški cerkvi. Francoska strašno terpi pred Angleži; potem pride šiba božja nad Angleže in kervave vojske med domačini. Taki ste te dve stoletji na zunaj. Poglejmo nekoliko v serca terpečih duš, ki si v teh strašnih časih prizadevajo Bogu služiti. Spoznali bomo, da se je sveti Duh vedno trudil, ogreti kristijane za pogostno sveto obhajilo, ali njih hladna in malomarna serca se niso zmenila za to. Ker vse drugače se glase vabila in sveti, ki jih dajo zdaj svetniki in sveto živeči ljudje priporočevaje sveto obhajilo. Mnogo silneje je hrepenenje svetnikov samih po tem zakramentu, in to hrepenenje se vkljub človeškemu vpiranju mnogokrat zadovolji po čudežu. Sveto obhajilo zavzema v štirinajstem stoletju častno mesto, kakeršnega ni imelo ne v dvanajstem, ne v trinajstem. Kako se je to spremenilo?

V trinajstem stoletju se nam zdi, da je povsodi zlo prikipelo do yerha. Še celo redovniki benediktini, ki so do slej po predpisih svojega vodila vsako nedeljo hodili k svetemu obhajilu, so začeli zdaj popuščati. Tirjali so od cerkvenega zbora v Vijeni polajšanje, da bi smeli iti samo enkrat na leto k svetemu obhajilu. V nekem ženskem samostanu za cistercijanke najdemo, da grejo začetnice ali novinke samo trikrat v letu k svetemu obhajilu, in treba je bilo očitne kazni iz nebes, ki je prisilila opatinjo ali predstojnico, da je privolila sveti Lutgardi tjedensko obhajilo. Še slabje je bilo to pri tistih, ki so živeli mej svetom. Minila je nedelja za nedeljo, praznik za praznikom, vsi sveti, božični prazniki, da v farnih cerkvah ni nihče prejel svetega obhajila, dokler ni prišla velika noč. Aleksander iz Halesa nam pripoveduje, da je bilo v početku tega stoletja kristijane komaj pripraviti, da so šli enkrat v letu k svetemu obhajilu, kaker so dolžni. Taka je bila že brezbožnost. Ravno tako govori Duns-Skot o svojem času. Naletimo tu in tam na kak zgled bolj pogostnega obhajila, p. pri sveti Adelajdi in sveti Kristini, ki sta pristopale vsako nedeljo k svetemu obhajilu, vendar so taki zgledi zelo redki in le izjeme od pravila. Še le proti koncu tega stoletja se dobi po samostanih sem ter tja kak sled, da

gre na bolje. Tako ima sveta Ida privoljenje od papeža, da sme iti vsaki dan k svetemu obhajilu. Tudi v spisih svetega Bonaventure se nahajajo znamenja zboljšanja. Pripušča že, če tudi še nerad, da gredo frančiškanski lajiki po enkrat v tjednu k svetemu obhajilu. Naš Gospod Jezus Kristus pa drago spokornico, sveto Margarito Kortonsko, sam spodbuja, naj pristopi vsaki dan k svetemu obhajilu. Tako je v redovih. Kar se pa tiče življenja mej svetom, pa še ta čas ni najti nobenega sledu, da bi šlo kaj na bolje.

(Konec prihodnjič.)

Svetniki, zveličani, častitljivi in neketeri božji služabniki iz vseh redov sv. Frančiška v mesecu decembru.

1. Božji služabnik Anton Bonfadini iz Ferare je bil posebno ponižen redovnik, ki se je zelo zatajeval in mnoge pobožnosti opravljal. Vmerl je v Kotinijoli na Laškem leta 1482; čez 138 let so našli njegovo truplo še celo.

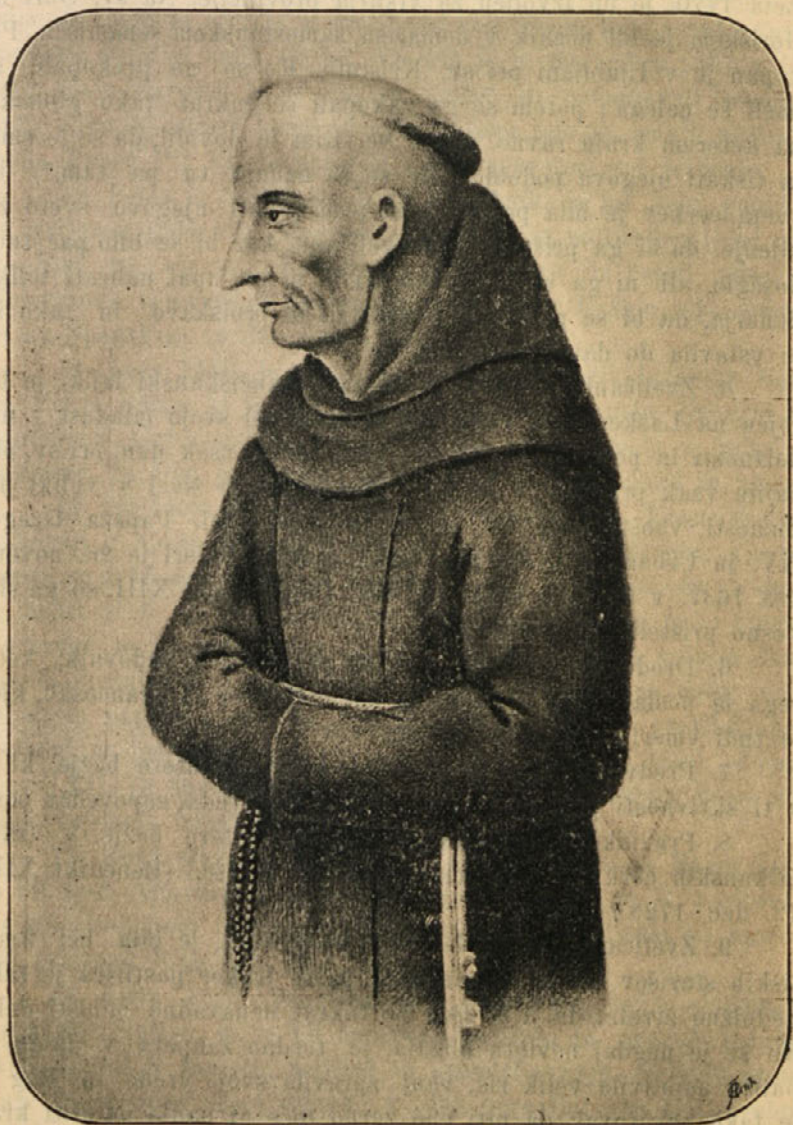
2. Slovesen spomin vseh ranjkih bratov in sester vseh treh redov sv. Frančiška, njih starišev, sorodnikov in dobrotnikov ter vseh, ki so pokopani v cerkvah in pokopališčih treh redov.

Častitljivi Rafael Kilinski, konventualj, je posnemal sv. očeta Frančiška ter živel tako krepostno, da mu je dal Bog ne navadne milosti in zdaj sv. cerkev preiskuje njegovo sveto življenje.

3. Okoli leta 1297. je vmerl v Barseloni na Španskem božji služabnik Poncij Karboneljo, učen in svet frančiškan, ki je bil učenik in izgojitelj sv. Ludovika, toluškega škofa.

4. Leta 1785 (25. junija) je vmerl v Ljubljani pobožni frančiškan p. Hugon Vodnik.*) Pripovednje se, da so ga mej molitvijo našli na kornu v zraku plavajočega, ravno tako mej sveto mašo po povzdigovanji. Sveto vodilo in posebno obljubo vboštva je sam natanko spolnjeval in k temu tudi svoje podložne brate spodbujeval. Dvakrat je bil izvoljen za provincijalja hervaško-

*) Rojen je bil 26. oktobra 1716 v vasi Brod blizu Škofjelke.

Venerabilis P. Hugo Vodnik, Ord. Min. Ref.

Concionator, Ss. Theologiae Lector emeritus, bis Minister
et semel Vicarius Provinciae S. Crucis Croatiae-Carnioliae,
obiit Labaci 25. Junii 1785, anno aetatis 69, Religionis 53.

kranjske frančiškanske provincije in sicer leta 1760 in pa 1778. Leta 1770. je bil izvoljen za vikarja provincije. Na sv. Gori na Goriškem je bil učenik v domačem samostanskem semenišču. Pokopan je v Ljubljani pri sv. Krištofu. Ko so ga prekopali, so našli še celega; potem so ga zakopali še enkrat tako globoko, na katerem kraju ravno, se ne ve. Rim je dovolil, da se je smela tiskati njegova podobica, ki se še nahaja tu pa tam,*) in sveta cerkev je bila pripravljena preiskovati njegovo sveto življenje, da bi ga prištela mej zveličane, kar bi se bilo pač tudi doseglo, ali ni ga bilo človeka, ki bi si bil upal nabrati toliko denarja, da bi se poplačali stroški za to preiskavo, in tako se je vstavila do današnjega dne.**)

5. Zveličani Humilj iz Bisinjana. frančiškanski lajik, je bil rojen na Laškem leta 1582. ter je preživel svojo mladost v nedolžnosti in pobožnosti. Pri sv. maši je bil vsak dan, pri sv. obhajilu vsak praznik. V redu sv. Frančiška je živel v veliki ponižnosti, vboštvu, čistosti serca in pokorščini. Papeža Gregor XV. in Urban VIII. sta ga visoko častila. Vmerl je 26. novembra 1637. v 55. letu svoje starosti. Papež Leon XIII. so ga slovesno prišteli mej zveličane.

6. Drodo Malet je bil učen in pa pobožen redovnik, kete-rega je poslal papež Gregor X. namesti sebe na Francosko, kjer je tudi vmerl v Vijeni okoli leta 1287.

7. Predvečer praznika čistega spočetja Matere božje, ki je v ti skrivnosti patrona celega serafinskega reda, zapovedan post.

8. Praznik neomadežanega spočetja Matere božje. V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse. (Benedikt XIII. 12. dec. 1729.)

9. Zveličana Ivana, devica tretjerednica, je bila hči kmetiških starišev ter je morala ovce pasti. Kaker pastirica je tako nedolžno živela, da ji je Bog že takrat nenavadne milosti delil. Ko se je negdaj nevihta bližala, je terdno zaupala v Boga, s palico napravila velik ris, vanj spravila svojo čredo in Bog jo je tako obvaroval, da niti eno zerno toče ni padlo na tisti kraj, ko je je bilo okoli vse belo. To se je večkrat zgodilo in pastir-

*) Po nji je posneta podoba v tem zvezku.

**) Tako piše p. Sigismondo da Venezia v „Biografia serafica“ Venezia 1846, stran 830. [Mi smo skušali dobiti kje kaj več zapisanega o življenju patra Hugona, pa se nam do zdaj ni posrečilo; gotovo so dotična pisma v Rimu.]

ji so ob hudi uri k nji bežali sè svojimi čredami, ona jih je pa mej tem opominjala, da naj ne delajo greha in naj pobožno živijo. Pozneje je stopila v tretji red ter živela kakor puščavnica zaperta v hišici celih 40 let. Vmerla je 9. novembra 1307 v 63. letu svoje starosti. Njeno sveto smert so oznanjevali zvonovi treh bližnjih cerkev sami od sebe; njeno telo je ostalo nestrohnelo. Papež Pij VI. je poterdil njeno nepretergano češčenje.

10 Peter iz Saragose, božji služabnik, je bil zelo ponižen in prijazen redovnik. Njegova nedolžnost in notranji mir se mu je bral na obrazu. Pokoro je delal ostro in častil posebno Kristusovo včlovečenje in terpljenje in presv. Rešnje telo. Vmerl je na Španskem ta dan leta 1600.

11. Leta 1580. je vmerl na Španskem božji služabnik Bernardin iz Biara, ki je bil pobožen frančiškan, poln ljubezni in ponižnosti. Gorečnost za zveličanje duš ga je gnala v Indijo v misijone, pa Bog je drugači odločil; na potu je zbolel in vmerl.

12. Najdenje telesa sv. očeta Frančiška. Sv. Frančiška so pokopali v njemu posvečeni cerkvi pod velikim oltarjem, kje pa ravno, se ni za gotovo vedelo. Papež Pij VII. je dovolil, da so smeli iskati grob. Celih 52 noči so kopali, pred ko so našli trugo. To trugo so po papeževem povelju odperli v pričo peterih škofov in drugih; sveto telo, ki pa ni bilo več celo, so dobro preiskali in papežu sporočili. Papež je je po dobrem prevdarjanju spoznal za pravo telo sv. Frančiška 5. septembra 1820. Papež Leon XII. je dovolil obhajati z duhovnimi molitvami in sè sv. mašo najdenje telesa sv. Frančiška na ta dan.

13. Božji služabnik Bertold iz Regensburga na Bavarskem je bil svet redovnik in sloveč pridigar. Včasih ga je poslušalo do sto tisoč ljudi in mnogo grešnikov se je poboljšalo po njegovih pridigah. Vmerl je leta 1272.

14. Leta 1590. je vmerl na Španskem božji služabnik Frančišek Veljon, ki je bil natančen, ponižen in molčeč frančiškan. Ljubil je samoto, molitev in premišljevanje. Daritev svete maše je pobožno in sè solzami v očeh opravljal; pa tudi prelep zgled prave redovne pokorščine je bil. Ko je v redu Bogu zvesto služil 33 let, je vmerl v sluhu svetosti.

15. Osmina praznika brezmadežnega spočetja Marijinega. Častitljivi Inocencij iz Kjuze, frančiškanski lajik, je imel nenavadne čednosti. Večkrat je bil gvardijan. Papež Gregor XV. ga je v Rim poklical, kjer je imel nebeške prikazni, zamaknjenja,

dar prerokovati in čudeže delati. Vmerl je ta dan leta 1631. v samostanu sv. Petra na Montoriju v Rimu. Sv. cerkev preiskuje zdaj njegove čednosti, da bi ga prištela mej zveličane.

16. Častitljiva Marija Križana od petih ran, devica tretjega reda, je imela nenavaden dar molitve in pokore. Junaško je prenašala notranje in zunanje terpljenje, ki jo je delalo slovečo s čudeži. Njeno sveto življenje, čednosti in čudeže preiskuje zdaj sveta cerkev, da bi ji dala čast zveličanih.

17. Zveličana Margarita Kolona, devica in nuna sv. Klare, je bila iz sloveče laške rodovine Kolona. Stariše je zgubila v svoji nežni mladosti. Pozneje jo je silil stariši brat, da bi se omožila, pa z božjo pomočjo je zapustila svet in kar ji je svet ponujal. Samoten kraj si je izbrala in za Boga živela po vodilu sv. Klare. Nosila je spokorno obleko, molila mnogo, postila se in zatajevala. Rada bi bila stopila v red sv. Klare, pa zavoljo bolehnosti ni mogla. Vmerla je v Rimu 30. decembra 1284. papež Pij IX. je poterdil njeno češčenje.

18. Božji služabnik Peter iz Viljagarsije je bil učenik bogoslovja. Ker je hrepenel po popolnosti, si je sprosil dovoljenje, da je smel prebivati v berlogu. Celih 20 let je tukaj sveto in zelo ostro živel. Vedno se mu je pa vrivala misel, kako bi se zboljšalo mlačno redovno življenje na Španskem. V ti gorečnosti je zapustil berlog in sezidal samostan, kjer so natančno živeli po sv. vodilu. V tem delu sta ga podpirala sv. Peter Regalat in pobožni Peter iz Santoja in z božjo pomočjo se je razširilo to natančno življenje po celem Španskem. Vmerl je v Penjafijelu na Španskem leta 1422. v sluhu svetosti.

19. Zveličani Konrad iz Ofide, je bil rojen na Laškem, kjer je rasel v nedolžnosti in pobožnosti. V 14. letu je stopil v frančiškanski red, kjer je sè vso gorečnostjo opravljal molitve, premišljevanje in spokorna dela. Sveto vodilo je natanko spolnjeval. Ponižen je bil tako, da je ko klerik z veseljem opravljal dela, katera v samostanih navadno lajiki opravljajo. Pozneje je bil zelo sloveč pridigar. V svetem prijateljstvu je živel sè zveličanim Petrom iz Treje. Vmerl je v Bastiji blizu Asiza na Laškem 65 let star 12. decembra 1306. Papež Pij VII. je poterdil njegovo češčenje leta 1817.

20. V Fabrijanu na Laškem je vmerl pobožni božji služabnik Moricij iz Ardžinjana, okoli leta 1289. Poprej je bil kanonik; potlej je stopil v prvi red sv. Frančiška, kjer je posebno sveto živel.

21. Leta 1601. je vmerl v Kardanu na Laškem božji služabnik Marcelj, kapucin, ki je cele noči prebedel v molitvi in premišljevanju Kristusovega terpljenja. Dostikrat je bil mej tem zamaknjen od tal vzdignjen. Ako je molil na vertu ali v gozdu, so ptiči k njemu prileteli. Bog mu je dal dar poznati skrivnosti serca in prerokovati.

22. Zveličani Hugolin, puščavnik in spoznavavec tretjega reda, je bil žlahtne laške rodovine. Mater je zgodaj zgubil; oče ga je pa izredil v strahu božjem. Tako je rastel v dobrem že od otročjih let. Nič ni bolj ljubil kaker brati sveto pismo in se ga na pamet učiti. Obnašal se je lepo in modro govoril. Po očetovi smerti je stopil v tretji red. Prodal je svoje premoženje in denar razdelil mej vboge, vdove in sirote, šel v samoto in živel kaker puščavnik v molitvi, premišljevanju, postu in drugi pokori. Hudobni duh se mu je prikazaval v podobi kače ter ga skušal, da bi zapustil to sveto življenje. Zveličani Hugolin je pa te strašne skušnjave premagal z molitvijo, postom in češčenjem Matere božje brez madeža spočete. Vmerl je 11. decembra 1273. Njegovo češčenje je poterdil papež Pij IX. Da se sme god njegov obhajati, je dovolil papež Leon XIII.

23. Zveličani Nikolaj, spoznavavec prvega reda sv. Frančiška, je bil rojen v Valensiji na Španskem. On se je že kaker petleten otrok trikrat na teden postil. Kaker mladenič je stregel bolnikom v bolnišnicah. Ko je premagal veliko zaderžkov, je stopil v frančiškanski red, kjer je spreobernal veliko grešnikov s svojimi pridigami. Kaker učenik je novince napeljeval k popolnosti z besedo in zgledom. Živel je ostro. Preden je pridigal, se je navadno trikrat bičal. Svoje telo je zatajeval s postom, s spokornim pasom in drugimi rečmi. Mej molitvijo je bil navadno zamaknjen in včasih je visel v zraku po celih 24 ur. Svoje nedolžnosti ni oskrunil. Neketerim, ki so se hoteli vmoriti, se je prikazal v tistem trenutku ter jih smerti rešil. Vmerl je v 64. letu v Valensiji leta 1583. Zavoljo mnogih čudežev ga je prištel papež Pij IX. mej zveličane.

24. V Toru na Španskem je vmerl leta 1470 božji služabnik Didak iz Solarsana, ki je bil ponižen in čistega serca ter je ljubil posebno zatajevanje, sveto yboštvo in molitev. V svojih mnogih boleznih je bil zelo poterpežljiv. Po smerti so ga častili kaker svetnika.

25. Služabnik božji Jakopon iz Todija je bil plemeniten,

nčen in sloveč advokat, pa tudi ošaben, nečimeren in lakomen mož. Bog je pripustil, da se je pri očitni igri vderl oder in mnogo ljudi se je poškodovalo. Mejnimi je bila poškodovana tudi Jakoponova žena in sicer tako, da je kmalu vmerla. Pod lepo gosposko obleko so našli na njenem telesu oster spokorni pas. Posvetnega Jakopona je ta spokorni pas tako genil, da je zapustil ničemerni svet in stopil v tretji red, kjer je preživel 10 let v ponižnosti, zaničevanju sveta in ostri pokori. Čez 10 let je stopil v prvi red sv. Franciška kaker lajik. V redu je podvojil svoje poste in pokoro; noči je v molitvi prebedel. Vmerl je v Todiju na Laškem na sveti večer, ko je mašnik „gloria“ zapel, leta 1306. On je zložil znano latinsko pesen o žalostni Materi božji in mnogo italijanskih.

26. V Folinju na Laškem je vmerl božji služabnik Matevž leta 1356. zavoljo obilnih čudežev sloveč v življenju in posmerti.

27. Mansvet, božji služabnik, je bil spovednik in kapelan papeža Inocencija IV. Sveti Ludovik IX. francoski kralj mu je bil zelo vdan in mu je podaril košček Kristusove ternove krone. Živel je sveto in Bog ga je poveličal z mnogimi čudeži. Vmerl je v Kastiljone d'Areco na Toskanskem leta 1270.

28. Avguštín Rodrigues, frančiškanski lajik, se je ko mladenič prepeljal po morju s Španskega v Mehiko ter je tam stopil v frančiškanski red. Živel je sveto in nevtrudno delal za spreobrnjenje nevernikov. Več let je živel v državi Sakatekas med divjimi Čičimeki. Iz Mehike je dobival nove pomagavce. Neverni Indijanci pa so vmorili naj prej nje, potem pa tudi njega zavoljo Kristusove vere, leta 1586.

29. Leta 1575. je vmerl v Harandilji na Španskem božji služabnik Aljfonz iz Herere krotek in ponižen redovnik, ki se je zelo zatajeval, mnogo molil in mnogo delal za reševanje ubogih duš iz vic.

30. V Karjatiju na Laškem je vmerl božji služabnik Filip Žezualdo iz Kastrovilarija, minorit, ki je bil vodja samostanskih šol, potem očitni profesor na vseučilišču v Padovi, general minoritov in pa pobožen in zatajevaven redovnik. Klemen VIII. ga je izvolil za škofa. Ko tak je vmerl leta 1619.

31. Francišek iz Montilje, božji služabnik, je bil sin zlahtnih španskih starišev. V ostrejšem frančiškanskem redu je ljubil samoto, molčečnost, pred vsem pa molitev. On je bil zelo vbog.

V jedi in pijači se je zelo zatajeval; slušal je v naj manjši reči. Sveto čistost serca je ohranil s pokoro in s tem, da je zelo pazil na svoje počutke. Kaker misijonar na filipinskih otokih je imel sicer veliko terpeti, pa je vender vse z veseljem preterpel. Potem je šel v Kino in v druge dežele, kjer so ga zaperli. Slednjič se je vernil v Maniljo. Leta 1587. je šel v Rim na generalni kapitelj, potem pa na Spansko, kjer je tudi vmerl leta 1601.

P. A. F.

Življenje sv. Ane in njeno češčenje.

(P. H. R.)

XVI. Vdovstvo sv. Ane.

Blaga sv. Ana, od milosti božje zmerom spremljana, Bogu neizrečeno dopadljiva, je bila zgled deklicam in oženjenim, zdaj je pa merala biti tudi vdovam. Zy. Marija iz Agrede pravi, da je imela sv. Ana 24 let, ko se je poročila s sv. Joahimom, 20 let je ostala brez otrok, 12 let je pa živela po porodu slavne Device Marije. Šest ali sedem let, ketere ji je Bog dal živeti po smerti sv. Joahima, je ona porabila v vseh čednostih prave vdove. Brez človeške tolažbe in podpore, je zaupala edinu v Boga. Po noči in po dnevi je premišljevala in molila, tako da je bila njena hiša cerkev, njeno opravilo molitev, njeno življenje zatajevanje vsake verste.

Glej, o pobožna duša, in posnemaj! Išči tolažbe pri edinem Bogu v molitvi, pokori svoje telo, ker tako si boš pripravila neprecenjene zaklade v nebesih.

Sestra Ana Marija Zanolli, benečanka, je jako častila in zaupala v svojo patrono še pred, ko se je odpovedala svetu ter si izvolila drugi red sv. Franciška v Padovi. Po smerti služabnice božje Gracijoze Čekini so jo klarise izvolile za opatico. Precej ji je prišlo na misel sezidati novo cerkev in samostan, in to edino sè zaupanjem na slavno sv. Ano. „Velika svetnica bo genila serca, da nam pomagajo, ter nam bode gotovo našla še enkrat toliko veči kraj, kaker je sedanji samostan.“ Tako je govorila tovarišicam. Gdor jej je pa govoril o težavah zidanja novega samostana, njemu je ona kratko odgovorila: „Jaz imam

zaboj denarja v nebesih ; še večje čudeže od tega je storila sv. Ana.“ In njeno zaupanje ni bilo osramočeno, ker v šestih letih se je samostan dokončal, in potem so ji prihajali milodari od vseh strani, tako da se je vse čudilo pomoči slavne zavetnice sv. Ane. (Leg. franc. 8. Dec.)

XVII. Smert sv. Ane.

Kaker za vsacega človeka, tako je tudi za sv. Ano prišel čas smerti. Marija v tempeljnu je to zvedela, in kaker piše zv. Agredanka, je vkažal Gospod Marijinemu angelju varihu, da ostane v podobi Marije v tempeljnu, ona pa spremljana od družih angeljev, se je napotila v Nazaret. Tam se je vsa žertvovala v vsaki postrežbi in tolaženju blage matere. Sv. Ana je z neizmerno radostjo videla svojo presrečno hčerko, ter jej več reči priporočila, mej katerimi posebno, da ostane v tempeljnu do časa poroke, in da naj takrat vzame ženina iz Judovega pokolenja; potem da naj vsaki dan hrepeni in moli, da Bog kaj kmalu pošlje Odrešenika. Mej temi in drugimi svetimi pogovori, v naročju preslavne hčerke, je zapustila duša Anina to solzno dolino, ter odletela v Abrahamovo naročje. Marija pa, žalostna ali vdana v voljo božjo, se je na to povernila v tempelj.

Ako bodedo mi častivci sv. Ane in Marije, bomo tudi mi srečno vmerli! Zv. Inocencij iz Kijuza je bil celo svoje življenje velik častivec sv. Ane. Tudi je razširjeval to češčenje povsod kjer je mogel. Veliko dobrot je zadobil v življenju za pobožnost do sv. Ane, a največjo pa na smertno uro. Okoli smertne postelje stoječi so se čudili, kako se je on pogovarjal zdaj sè sv. Ano, zdaj z Materjo božjo, zdaj z Jezusom. Očitno da so bili vsi trije pričujoči pri njegovi smerti, ketera ga je preselila v nebesa dne 14. decembra leta 1631.

XVIII. Sv. Ana mogočna pomočnica.

Da ima sv. Ana veliko moč pred Bogom, to ni treba dokazovati. Saj je ona mati tiste preslavne Device, ketera je porodila Sinu božjega, gospodarja nebes in zemlje. Kaker je naravno, da mi vbozi otroci Evini, ljubimo svojo bližnjo žlahto, ter imamo dolžnost ji pomagati v potrebi pred ko družim, tako je tudi naravno, da ostane sveta žlahta v nebesih v ožji zvezi ljubezni ter da Kristus vsliši prej prošnje oseb, od katerih mesa in kervi je sveti

Duh njemu napravil telo, kaker pa prošnje družih svetnikov. Pa sv. Ana je njegova slavna stari mati, in On gotovo ne pusti v nemar naših potreb, ketere mu predstavimo po ti veliki pomočnici. Pribežimo toraj sè zaupanjem v vsaki potrebi k slavni sv. Ani! Častimo jo vsaki dan s kako kratko molitvico, kaker n. pr. z nasledno. Molimo petkrat „Čast Bogu Očeta i. t. d.“ na čast pet radosti sv. Ane. Te radosti so: 1. keder je imela srečo izvedeti, da postane mati božje porodnice; 2. keder jo je spočela; 3. keder jo je porodila; 4. keder jo je gojila; 5. zahvalimo Boga, in se radujmo sè sv. Ano, zavoljo slave, katero vživa v nebesih.

V večih potrebah, moremo pa pridejati devetdnevnicu, kaker sledi:

1. Pozdravljam te, o ponižna sv. Ana, ter se s teboj radujem, ker si s tako poterpežljivostjo prenašala bridkost nerodovitnosti; ter te prosim, da mi zadobiš vdanost v voljo božjo v vsaki potrebi življenja. Čast bodi Bogu i. t. d.

2. Pozdravljam te, o dobrotljiva sv. Ana, ter se s tebo radujem, ker si po dolgi molitvi dobila milost postati mati božje porodnice; ter te prosim, da mi pri Bogu zadobiš duha molitve, brez ketere se ne zadobi in tudi ne obrani milost. Čast bodi Bogu i. t. d.

3. Pozdravljam te, o prevsmiljena sv. Ana, ter se s tebo radujem, ker si Serce božje sladko silila z miloščino, ketero si dajala vbozim; ter te prosim milosti, da bi mogel tudi jaz biti vsmiljen ter tako tudi sebi vsmiljenje božje zadobiti. Čast bodi i. t. d.

4. Pozdravljam te, o prestanovitna sv. Ana, ter se s tebo radujem, zavolj tvojega neomejenega zaupanja v Boga, katero ni bilo nigdar osramočeno; ter te prosim sè vsem srcem, da mi izprosi v vsaki moji potrebi terdno zaupanje v tistega Boga, kateri nigdar ne zapušča terpečih. Čast i. t. d.

5. Pozdravljam te, o preslavna sv. Ana, ter se s tebo radujem, ker si po spočetju Brezmadežne postala svetišče sv. Duha in hram božjih zakladov; ter te prosim obilnosti tistih milosti, ketere nam Bog pošilja po rokah tvoje slavne hčere, matere milosti. Čast i. t. d.

6. Pozdravljam te, o presrečna sv. Ana, ter se s tebo radujem za tiste obilne milosti, ketere so ti z nebes letele v devetih

mesecih nošenja : ter te prosim, da me milostno varuj vsacega hudega v življenju in v smerti. Čast i. t. d.

7. Pozdravljam te, o naša tolažnica sv. Ana, ter se s tebo radujem zavoljo veselja, katero si imela pri porodu in gojenju Marije, ter te prosim milosti, da bom zmirom pobožen otrok tako slavne Gospe. Čast i. t. d.

8. Pozdravljam te, o verna sv. Ana. ter se s tebo radujem zavoljo tvoje vesele pripravnosti darovati v tempelj tri-letno hčerko ; ter te prosim milosti svetega in velikodušnega poguma darovati Bogu vse, tudi samo življenje. Čast i. t. d.

9. Pozdravljam te, o preslavna sv. Ana, ter se s tebo radujem zavoljo slave, katero vživaš v nebesih pri svoji hčeri, ki te tudi tam sluša, ter mi izprosi milosti hrepeneti vsaki čas po tisti presrečni domovini, v kateri te želim hvaliti in slaviti vekomaj. Čast i. t. d.

Pozdrav sv. Ani.

Blagoslovljena sv. Ana, katere ime pomeni milost, s katero te je Bog napolnil. Ti si mati blagoslova, ker blagoslovljen od nebes in zemlje je brezmadežni sad tvojega telesa. O sveta porodnica matere božje, prosi sa nas grešnike zdaj in na našo smertno uro. Amen.

Kerščansko ime in god.

Kaker je bilo našemu Odrešeniku pri obrezovanju po judovski šegi dano ime, tako daje tudi sveta cerkev tistim, ki v njo stopijo, pri sv. kerstu (keterrega predpodoba je bilo obrezovanje) ime, katero zavoljo tega imenujemo kerstno ime. Te navade pa, da se daje pri sv. kerstu ime, ni bilo precej v začetku sv. cerkve, temuč je s časoma nastala. Sv. pismo nam o tem nič ne pripoveduje; zakaj razen sv. Janeza Kerstnika in našega Zveličarja samega, katera sta pri obrezovanju dobila imena. se najdeta le še dva zgleda, da so se imena premenila iz važnih vzrokov, namreč pri sv. aposteljnu Petru, ki je bil prej Simon, in pri sv. Pavlu, ki je bil prej Saulj. Pervotno ime pervaka aposteljnov (Simon) je premenil Zveličar sam že pri njegovem poklicu v ime Kefa, kar je pomenilo v judovskem jeziku to, kar

v gerškem Peter, namreč skala. Jezus je hotel s tem naznaniti, da ima biti prvi mej aposteljni skala ali podlaga, na katero hoče zidati svojo cerkev. Pavelj je pa sam spremenil svoje judovsko ime Saulj v latinsko Paulus in to še le več let po spreobrnjenju, morebiti v spomin, da je pridobil za Kristusa rimskega oblastnika Sergija Pavla na otoku Cipru. O tem spremenenju imen pravi sv. Avguštin: „Prejšnji Savelj je bil pozneje Pavelj, to je, prej ošaben je bil poznej ponižen in majhin. Zakaj Savelj, prvi judovski kralj, je bil ošaben in termast; ime Pavelj, latinsko p a u l u s, pa pomeni toliko ko ponižen, majhin. In kaj je bil prej Savelj? Pregarjavec, krivičnik. Poslušajte pa Pavlja: „Jaz sem“, pravi, „najmanjši mej aposteljni, ki nisem vreden apostelj imenovan biti, ker sem preganjal cerkev božjo; pa po milosti božji sem, kar sem“.

Kakega drugega zgleda ni najti v sv. pismu. Tudi pri delitvi sv. kersta nam apostoljsko djanje nikjer ne pove, da bi se bilo kerščenim dajalo ime. To si lahko iz tega razlagamo, ker se jih je v prvih časih kerščanstva na tisoče spreobrnilo in so bili brez daljne priprave vsi skupaj kerščeni.

Ko je pa pozneje sv. cerkev natanjko določila, kako se imajo spreobrnjenci pripravljati na sv. kerst in kako se ima ta sv. zakrament deliti, so morali tisti, ki so hoteli prejeti sv. kerst, prej škofu naznaniti svoje ime, katero se je, kaker tudi imena botrov, zapisalo v cerkvene knjige. Spreobrnjeni ajdje so navadno sprejeli tudi novo ime, da so svoje po sv. kerstu duhovno prerojenje in spreobrnjenje tudi na zunanje pokazali; vender pa najdemo tudi mnogo zgledov, da so obdržali svoja ajdovska imena. Tako so n. pr. sloveči cerkveni učenički: Ignacij, Tertulijan, Origen, Ambrož, Avguštin in mnogo družih, že pred sv. kerstom imeli ta imena in ravno zarad tega najdemo v cerkveni zgodovini ali celo v življenju svetnikov mnogo popolnoma ajdovskih imen, n. pr. Jupiter, Apolon, Bah, Hermes, Dijonizij, Marcialj, Ahilej, Saturnij, Apolinarij, Paladij in druga. In ker so v prvih stoletjih tudi kerščanski stariši svoje otroke kerstiti dali, ko so že nekoliko odrasli, niso tedaj mogli imeti njih imena za kerstna imena, ker so jim jih dali stariši navadno že pri rojstvu in ker so jih tudi po kerstu obdržali.

Kar se pa tiče novih imen, ketere je sv. cerkev dajala spreobrnjenim ajdom in kerščanskim otrokom, so cerkveni predstojniki že precej v začetku na to delali, da se je izbralo ime

kakega svetnika, da ima na tak način novo kerščeni kristijani neki zgled, ki naj ga posnema in po njem svoje življenje vprav- nava. Tako najdemo že v prvih časih posebno imena, Marija, Jožef, Janez, imena apostelnov in prvih marternikov, pozneje tudi imena angeljev.

Iz stare zaveze so jemali, pa le redko kedaj, samo imena tacihi oseb, ketere sv. cerkev kot svetnike časti, n. pr. Adam, Eva, Noe, Abraham, David, Elija, Judita, Ester in druga. Presveto ime Jezus pa kristijani sploh niso sprejeli kot kerstno ime; le sirski kristijani imajo razna s tem presvetim imenom združena kerstna imena n. pr. Jezujab (t. j. Jezus je dal) Ebed- jezu (služabnik Jezusov) in druga. Pogostoma so pa jemali ker- stno ime od tistega praznika, ko je gdo zakrament sv. kersta prejel, n. pr. ime Epifanij od Epifanija (t. j. razglašenje Gospo- dovo), Pashalij in Pashazij od Pasha (Velikanoč); ali tudi od kerščanskih čednosti n. pr. Fides (vera), Spes (upanje), Karitas (ljubezen), Fidelis in Fidus (veren, zvest), Irenej (miroljubni). Inocencij (nedolžni), Pij in Evzebij (pobožni), Celestin (nebeško- misleči), Polikarp (rodovitni). Tudi posebni primeri pri sv. ker- stu so dali povod, da se je izbralo to ali drugo ime. Tako je dobila slepo rojena hči nekega v tretjem stoletju živečega vo- jaškega poveljnika ime Lucila (izpeljano iz latinske besede luks t. j. luč), ker je dobila pri sv. kerstu vid. Tudi od živali so je- mali kerstna imena, n. pr. Leon (lev), Urs (medved), Ursula (medvedka), Lup (volk), Gal (petelin), Kolumba (golobica), naj- berž zavoljo dobrih lastnosti, ki jih imajo te živali n. pr. serč- nost, pogum, čujočnost, nedolžnost i. t. d.

(Konec prih.)

Sv. Martin.

(Dalje.)

Dva čudeža.

S to obleko torej gre, da opravi Bogu daritev, Ta dan (nekaj čudovitega bom povedal) smo videli, ko je že altar po navadi blagoslavljal, kako je krogla ognja žarela iz njegove gla- ve, tako da je kvišku se vzdigovaje plamen jako velike lase

delal. Pa da si ravno se je to zgodilo ob slovesnem dnevi mej veliko množico ljudi, so to vendar le ena izmej devic, od mašnikov eden in trije od menihov videli; zakaj niso videli drugi, ne moremo mi soditi.

Blizu ob ravno tistem času je moj stric Evantij jako nevarno zbolel. On je bil sicer s posvetnimi opravki obložen človek, pa vendar dober kristijan, ter je poklical Martina. Ta se odpravi brez odlašanja, pa preden je blaženi mož polovico pota storil, je bolnik že čutil moč prihajajočega; ozdravel je naenkrat ter je nam prihajajočim na proti prišel. Ko se je želel Martin drugi dan vrniti, ga je z mnogimi prošnjami prideržaval, ker je mej tem nekega dečaka iz mej poslov gad smertno pičil. Vže mertvega od hudega strupa ga je Evantij sam na svojih ramah prinesel notri ter svetemu možu pred noge položil zaupajoč, da mu nič ni nemogoče. Strup se je bil že razlezel po vseh udih. Po vseh žilah je bila videti koža napihnjena in život je bil napet kaker meh. Martin je stegnil roko, pretipal vse ude ter obstal s perstom pri ranici, koder mu je žival vlila strup. Tedaj smo videli (nekaj čudovitega bom povedal), kako je strup od vseh strani sklican tekel k Martinovemu perstu; nato je skozi malo luknjico rane tako se pocedil s kervjo, kakor dolg curek obilega mleka kozam ali ovcam iz vimena, ko jih pastirji molzejo. Dečak je vstal nepoškodovan. Mi smo stermeli nad tolikim čudežem ter priznavali, k čemer nas je resnica sama silila, da ga ni človeka pod nebom, ki bi mogel posnemati Martina.

Sv. Martina poterpežljivost.

Naslednji čas smo popotovali z njim, ko je obiskoval fare. Ne vem, kaj je bilo, da smo nekoliko odzad ostali, on je pa naprej šel svoj pot. Mej tem se pripelje po državnem nasipu cesarski voz poln vojakov. Ko vidi živina mimo grede od strani Martina v kosmati obleki s črnim, visečim plaščem ogernjenega, oplašena nekoliko na drugo stran krene. Pri tem so se vervi zamotale in pomešali raztegnjeni redovi, v katerih v kup derže, kaker ste večkrat videli, te vboge živali; in ko so se reševale s težavo, so mudile hiteče. Ta nevshečnost je vojake pripravila, da so poskakali na tla ter začeli Martina z biči in gerjačami pretepati. In ko je on molče in z neverjetno poterpežljivostjo herbet deržal pretepavcem, je to še večjo jezo zbudilo nesrečni-

kom, ki so toliko bolj divjali, ker je bilo videti, kakor bi on ne čutil vdarcev ter jih zaničeval. Mi smo ga kmalu dohiteli ter smo našli gerdo kervavega in po vsem delu telesa razmesarjenega, ko se je bil na pol mertev zgrudil na zemljo. Berž smo ga posadili na njegovega oslička; prekleli smo tisti kraj in hiteli, da berž otidemo. Mej tem so se oni vernili k vozu, ko so nasitili jezo ter so vkazali pognati živino, kamer so bili namenjeni. Ali živina je stala h tlam priraščena kakor bronaste podobe in se ni genila, kakor so kričali vozniki in biči pokali od vseh strani. Nato vstanejo vsi in tepo živino. Ko razbijejo biče na mezgih, vgrabijo cel gozd, ki je bil tam blizu, ter z golčicami nabijajo živali: ali nič niso opravile besne roke, živina je stala zmirom na enem mestu. Nesrečni ljudje niso vedeli, kaj bi počeli. Več si niso mogli prikrivati, kakor so bili neumne pameti, vender so morali priznati, da jih božja moč zaderžuje. Ko so se torej premislili na vse zadnje, začno popraševati, kedo bi bil tisti, ki so ga na tistem mestu malo prej topli, in popraševaje zvedo od popotnikov, da so Martina tako nevsmiljeno natolkli. Zdaj se pokaže pa vsem vzrok očiten in si niso mogli več tajiti, da jih zaderžuje kriyica, ki so jo njemu storili. Vsi torej vdarijo za nami s hitrimi koraki, svesti si prederznega dela in po pravici poterti od sramote, jokajoč, z glavo in obrazom s prahom pokritim — sami so se vmazali z njim — ter popadajo Martinu k nogam in prosijo naj jim prizanese ter jih naprej pusti; sama vest jih je že zadosti kaznovala in zadosti spoznajo, kako bi bila nje same lahko žive zemlja požerla ali bi bili imeli bolj oni ko živali zgubiti čutila in v nepremekljivo kamenje se spremeniti, kakor so videli živino priterjeno na mestih, kjer je stala. Prosijo in roté ga, naj jim odpusti hudo delo in pomaga, da morejo otiti. Blaženi mož je tudi že preden so pritekli čutil, da so zaderžani, in nam je bil že prej povedal. Vender jim je vsmiljeno odpustil ter jim dal, da so mogli otiti, vernivši živini gibanje.

Sv. Martin zbudi mertvega.

Ne vem že kaj je bilo, da smo šli proti mestu Karnotu. Ko smo šli mej tem mimo neke vasi, ki je imela veliko množico prebivavcev, nam pride naproti velika tropa ljudi, ki so bili vsi pogani, ker ni v tisti vasi nihče poznal Kristusa. Ali ko so zvedeli, da pride tako imeniten mož, so v veliki množici pokrili

široko polje. Martin je čutil, da se bo tu dalo kaj storiti in ko mu je to duh naznanil, se je ves zderznil ter je začel pridigati poganom besedo božjo, nevmerljivega glasu, pogostoma zdihovaje, da tolika množica ne pozna Gospoda zveličarja. Mej tem, ko nas je neprešteta množica obsula, neka ženska, ki ji je bil malo prej sin vmerl, na rokah prinese blaženemu možu mrtvo truplo ter pravi: „Mi vemo, da si božji prijatelj, verni mi sinu, ker je moj edini.“ Ostala množica se je pridružila ter priterjevala matere prošnjam. Tedaj je videl Martin, kaker nam je pozneje sam rekel, da bi mogel k zveličanju pričakujočih doseči moč, ter je truplo merliča vzel na roke; v pričo vseh je pokleknil in ko je končavši molitev vstal, je otroka oživiljenega vernil materi. Zdaj je vsa množica na glas zavpila, da se je do neba razlegalo, ter spoznala Kristusa za Boga; naposled so zderžema vsi začeli padati blaženemu možu k nogam ter iskreno prositi, naj jih naredi kristijane. In on se ni obotavljal; kaker so bili v sredi polja je vsem roko položil na glavo ter jih naredil katehumene in mej tem je djāl proti nam, da ni neprimerno, da se na polju delajo katehumeni, tam, kjer se tudi marterniki posvečujejo.

(Konec prih)

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti poslov do samih sebe.

27. O volitvi stanu.

1. Stan voliti, to je pri poslih toliko, kaker bi dejal: posel se ima odločiti, ali ostane sam (v prostem stanu), ali se omoži (oženi), ali stopi v samostan. Ta odločitev je največega pomena; od nje je odvisna najprej časna sreča. Kedor je proti svojemu poklicu v samskem stanu, v zakonskem jarmu, v samostanu, je nesrečen. Vsi trije so izgubili časno svojo srečo, četudi po različnem potu. Velikrat pa je od prave izvolitve stanu odvisna tudi večna sreča; zakaj po besedah sv. Bazilija je stan nekak tir ali kolovoz, po katerem moramo naprej, da dospemo do nebes. Ako je stan prav izvoljen, ti je poč v nebesa lajša in varniša. Kaker voz na dobri, terdni, ravni

cesti hitro teče in lahko in brez nevarnosti, tako tudi človek lažej hodi po potu zveličanja, varniše pride do namena, stori več za nebesa, ako si je izvolil pravi stan, ako zadovoljno in veselo dela po svojem poklicu.

2. V velikem gospodarstvu sveta ima vsaki brez razločka svoj poklic, ki mu je odločen od Boga. Poklic ni primerljaj, ni naključje; poklic spada v črtež božji, ki ga je vsakemu naredil od vekomaj. „Vsaki je prejel od Boga svoj dar, ta tako, drugi drugači“, pravi apostelj Pavelj. Vse je na tem ležeče, da voljo božjo spoznavamo, da se poslužujemo pravih pomočkov, pa bomo prišli do svojega namena. Tukaj se začenja krivičnost človekova. Veliko ljudi je nesrečnih, ker niso v pravem poklicu. Pa je tudi neslišano, kako lahkomišljeno, kako napačno, kako grešno so si stan volili in vanj stopili. Veliko zakonskih je neizmerno nesrečnih, obžalovanja vrednih. Da pa veš nesrečo prav soditi, moraš vedeti, kako so od sebe odbijali vsaki opomin, kako so zaničevali svete starišev, kako so jih takorekoč prisilili v dovoljenje, kako so začenjali z grehom, kako so celo pred poroko nevredno prejeli sv. zakramente. . . . Kako more srečen biti zakon s takimi okoličnostmi! Volitev stanu je važno in sveto opravilo. Zato ti čem dati nekaj splošnih navodov, kako se vedi pri tem opravilu.

28. Zaderžanje pri volitvi stanu.

Kader si stan voliš, zapomni si sledeča pravila:

1. Ne voli nigdar v prenapljenosti in razburjenosti. Dobra stvar hoče pomude in časa, posebno pa še volitev stanu. Kedor poprej dela in potlej misli, se velikrat hudo kesa. Volitev stanu je zadeva, ki hoče biti preskušana in prevdarjana. H temu je treba časa in popolno mirnega serca. Če si vzameš časa, vidiš stvar drugačno v par dneh ali tjednih. Poprej si bil morda nemiren, viharen, razburjen, strasten, potlej se ti je serce vmirilo, in svetla luč ti je posvetila misli. Sam ne moreš doumeti, kako si mogel tako neumno misliti in soditi. Toraj — časa in p o k o j a.

2. „Vsaki dober dar pride od Boga, očeta luči.“ Treba ti luči, da izpoznaš svoj poklic; zatoraj prosi očeta luči, naj ti je da — m o l i, da ti Bog razodene svojo voljo, in ti stan pokaže. Stariši pomagajo otrokom, da se domorejo poklica; meniš li, da

Bog ne bo pomagal svojim otrokom v poklic, ki jim ga je od vekomaj odločil? Zaupaj: ako boš pošteno z Bogom začel, boš tudi prav izvolil. Varuj se greha, in priporočaj se sv. Antonu Padovanskemu in sv. Ani.

3. Preprašuj se, kam meri tvoje nagnjenje. Bog daje navadno človeku za stan, za kateri je odločen, nekako naravno nagnjenje, sposobnosti. Kedor stopi v stan brez nagnjenja, je navadno nesrečen. Proti nagnjenju ženiti (možiti) se, je nevarno. Toda nagnjenje samo še ni gotovo znamenje. Človek se prav lahko moti v tem oziru. Čutno nagnjenje še ni vzrok, da stopi v zakon. S takim nagnjenjem se more človek le ponesrečiti.

4. Posvêtuj se sê svojo p a m e t j o. Prevdarjaj dolžnosti in težave stanu, lastnosti in sposobnosti, ki jih je treba. Ne prikrivaj si težav, ne zapiraj oči, ne bodi slep nalašč. Taka slepota je vzrok tisočerim nesrečam. Ako se hočeš možiti (ženiti), moraš vedeti, ob čem boš živel. Ako češ biti vsmiljena sestra, moraš biti zdrava. Ako želiš biti šolska sestra, moraš imeti zmožnosti in znanja. Premisli vse. Misli si stvar rajši težjo kaker lažjo. Tako pojdeš po najvarnišem potu.

Ne zametuj d o b r e g a s v ê t a. Ne delaj kaker Roboam kralj: zaverjel je svet starih, ravnal se je po svetu mladičev, pa je ponesrečil on s kraljestvom vred. Vselej je nevarno, zlasti pa v volitvi stanu, prezirati dober svet. Žal, da se godi to tako pogostoma. Ne govori: „Zadosti sem star, pamet imam, vem, kaj delam.“ To je lehkomišljenost, rapuhnjenost, strastnost. Na ta način se jih je mnogo stermoglavilo v nesrečo. Kako morejo ljudje pri 20ih letih govoriti, da vse vedo, da si znajo sami prav svetovati! Dasitudi so po telesu dosti veliki, po pameti so še otroci. Le starost in skušnja človeka počasu izpametuje in izmodri. Človek le toliko ve, koliker je sam izkusil. Zutoraj se posvetuj sê starišimi, dobrimi, pobožnimi, pametnimi ljudmi, toraj najprej sê stariši, ako jih imaš. To tirja otroška dolžnost. Stariši so ti najbližnji in najodkritoserčniši in najskerkljiviši za tvoj blager. Res gerdo je in ostudno, če se otroci sê stariši prepirajo, in tako v zakon stopijo. — Posvetuj se pa tudi z drugimi ljudmi, starišimi, pametnimi. Če prašaš različne ljudi, boš slišal tudi različne misli, in to bo v velik poduk. — Koristno je tudi za svet prašati izpovednika. Ako si mu leta in leta odkrival svoj dušni stan, to on najboljše pozna tvoje lastnosti in slabosti. On je nepristranski, želeč ti le dobro; nobena druga

korist ga ne more voditi. Izpovednikov svet je potreben, keder si voliš samostansko življenje. Kedo bi mogel to bolje presoditi, če ne on?

6. Prašaj se odkritoserčno, kateri stan bi si volil na smertni postelji, in kaj bi takrat drugim svetoval. Ako tako ravnaš pri volitvi stanu, previdno, zares kerščanski, bodi si svesti, da ti Bog pokaže pravi pot. Razen tega imaš pozneje, keder nastanejo težave, ovire, stiske, nesreče, mirno in srečno zavest, da si pri volitvi stanu storil svojo dolžnost.

29. Samski stan.

1. Zgodi se, da ta ali oni nima nagnjenja stopiti v zakonski stan; mogoče, da se mu zdi oduren, in toraj sklene ostati v prostem ali samskem stanu. Po sv. pismu to ni le dopuščeno, sv. Pavel to celo odobruje. Piše tako: „Kedor je terdno sklenil v svojem srcu, in mu je prosto delati po volji, pa sklene sam ostati, dobro stori. Možiti (ženiti) se, je dobro, a ne možiti (ženiti) se, je boljše“. Morejo biti različne okoličnosti in različni vzroki, da človek sklene sam ostati, np. kerhko slabo zdravje, pomanjkanje gotovega preživila, ženitne ponudbe, katerih ni mogoče sprejeti, ako nečeš storiti največje neumnosti. V vseh teh primerih je samskemu stanu prednost dajati. Tudi more biti, da je človek v prav dobri in srečni službi, in je neče zamenjati za noben drugi stan. V obeh imenovanih primerih je časna sreča vzrok samskemu stanu. To so vzroki pameti, ki jih ne gre zametavati. Da bi se jih le terdnejše deržali, ne bilo bi toliko nesrečnih zakonov.

More biti pa še viši nagib, ki človeka nagne, da ostane v prostem stanu, želja namreč, da bi mogel v prostem stanu mirnejše in popolnše služiti Boga. Na ta vzrok kaže tudi sv. Pavel, ter samski stan v i š e ceni od zakonskega. Pravi pa: „Kedor je sam, skerbi za to, kar je Gospodovega, in kako bi mogel dopasti Gospodu, da bi se posvetil na duši in telesu“.

2. Kedor si se odločil za samski stan, ali keder so okoliščine tako nanesele, da ostaneš v prostem stanu, bodi vesel, srečen, zadovoljen s svojim stanom. Misli, da je sklep in volja božja. Služi svoje gospodarje s vsemi čednostmi dobrega posla. Ravnaj se po napotku sv. Pavla: da si prizadevaj zmirom dopasti le Bogu. Glej na zgled sv. poslov, ki sem jih prej povedal. Tu ti podam še nekaj posebnih namigov.

3. Skušaj dobiti dobro službo, ki bo po tvoji volji, po tvojih močeh in zmožnostih. Išči terdne, stanovitne službe, v kateri moreš dolgo ostati, ali celo za zmirom. Išči dobrih katoliških gospodarjev, pri katerih moreš izpolnjevati svoje verske dolžnosti. Čim čednostniši si, tim več si vreden zaupanja gospodarjev, tim bolj boš ud in otrok družine. To ti bo službo mnogotero lajšalo in sladilo; pozabil boš skoraj, da služiš, in da imaš drugim pokoren biti. Služba tvoja bo služba iz ljubezni, ljubezen pa vse olajša.

4. Ako si tako in zvesto izpolnjeval svojo dolžnost do Boga in do gospodarjev, to svojo prihodnost le brez skerbi prepuščaj Bogu; vender pa rok ne devaj v naročaj. Gotovo je, da starih dni doživiš, ako mlad ne vmerješ. Tudi vtegneš zboleti. Razmere gospodarjev se morejo izpremeniti. Stari gospodarji np. vmerjo in novi nastopijo gospodarstvo. Ti imajo drugi okus, druge misli, druge navade; morda si bodo želeli mlajših poslov. Tudi se more zgoditi, da te bo volja stopiti v drugo službo. V takih primerljajih je važno, da delaš samostojno, da sam odločuješ. Časih gospodarji obetajo, da bodo skerbeli za starega posla, a to je že redko. Zgodaj misli na to, in pametno varčuj s prisluzkom. — Ne daj se pregovoriti, da bi prihranek komu posojal, ne tujcem ne znancem. Znani so mi bili posli, ki so posojevali težko prisluzena prihranila, in nazadnje so bili zanje ali ogoljufani, ali pa so jih le z največimi težavami nazaj dobili. Ako so jim bile obresti obljubljene, jih niso nič dobili. Pred Bogom in pred ljudmi imaš najprej skrbeti zase.

Keder izstopiš iz službe, bodi sam svoj. Navadno ni svetovati, da se naseli pri znancih in sorodnikih. Mogoče, da ti pri znancih dobro pojde; še bolj mogoče pa je, da ti pojde slabo, in da ne boš dolgo pri njih. Večkrat se zgodi, da ti sorodniki ali drugi ponudijo, da te vzemo v hišo, da ti bodo dajali hrano in obleko. Obetajo ti vse, česar si le želeli moreš, in celo pisano ti dado. Ne daj se zapeljati. Keder bodo tvoje majhno premoženje pognali, naveličali se bodo tudi tebe, ter bodo gledali, da te poženo. Ovaruj si torej svojo prostost in samostojnost. Če si v dolgih služnih letih zvesto izpolnjeval dolžnosti svojega stanu, bo tudi Bog skrbel zate bolnega in starega. Dobrega posla imajo radi povsod.

Iz otroških let sv. očeta Leona XIII.

Pred sedemdesetmi leti je nekega dne tekel neki voz po cesti mej Ananjem in Karpinetom. V njem je sedel preljubelniv deček, na katerem se je poznalo, da je pred malo časom prestal bolezen; poleg njega je bil njegov zgojitelj. Komaj sta prišla k podnožju gore, zagledata vbozega pastirčka, ležečega v prahu in na vso moč kličečega za pomoč. Ni se bilo čuditi, ker je imel strašno zateklo in kervavo nogo. Kar hitro skoči iz kočije ljubeznjivi deček, ter vpraša pastirčka vzrok njegove nesreče. Vbožček mu pove, kako da ga je ranil čež njega leteči mlekarški voz, ne da bi se bil mlekar za nesrečnega zmenil. „Jaz ne morem iti naprej. Moja noga je poškodovana“, reče naposled vbogi pastirček.

Ta prizor je jako genil blagega dečka imenitnega stanu; hitro teče k bližnjemu potoku po vode, da piti ranjencu, mu ž njo opere poškodovano nogo, ter jo z belim pertičem obeže. „Kje pa stannješ?“ ga na to vpraša. Pastirček mu pokaže malo vas na gori. „Ali tje ne moreš sam iti“, pravi mali samaritan. „Vzel te bom seboj v Karpinet, kjer se ti bo noga zdravila.“ Ranjenik se na to z veselim pogledom zahvali in pusti da ga vzdignejo v kočijo.

„Ali, Joahim, kaj pa to delaš?“ ga začuden vpraša izgojevalec. „Jaz delam to, kar bi vsak kristijan storil. Kaj naj morda pustimo na potu vbozega ranjenega dečka?“ „Kaj bodo pa tvoji stariši rekli?“ „Kaj neki družega, ko da sem prav storil? Je ki morda kaj izrednega pomagati terpečemu?“ Na te besede se je pomiril odgojevalec.

Vsakedo si lahko misli, kako se je čudila zlahtna gospa mati, videč pred sebo razterganega in vmazanega gosta, kete-rega jej je pripeljal v hišo njen sinček. Ko je pa zvedela vse, kar se je zgodilo, je precej poslala po hišnega zdravnika, ter mu zročila ranjenika. Joahimovo serce se je nepopisljivo radovalo. „Mati, kaj nisem prav storil?“ jo on nagovori. „Moj otrok, bolje nisi mogel“ mu odgovori, ter ga na to k sercu pritisne.

Tadanji deček, toliko vsmiljenega serca, so sedanji sv. Oče papež Leon XIII. Bog Jih je izvolil, da zdravijo rane človeštva.

kaker so enkrat zdravili rane vbozega pastirčka, ter Jim dal zadosti veliko in široko serce, da se morejo vsmiliti čez potrebe celega sveta.

P. H. R.

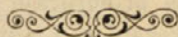

„Dobro je odgovoril.“

Neka pobožna, ali jako občutljiva gospa (saj tacih pobožnih je mnogo), se pritoži neki dan pobožnemu P. Libermannu, ustanovitelju Družbe sv. Duha in brezmadeženega Serca Marijinega, čez neko osebo, ketera ji je napravila neko ponižanje. Sveti mož, od Boga razsvetljen, na to pray resno odgovori: „No, kaj se ni davi naš Zveličar neizmerno ponižal v sv. Obhajilu, s prihodom svojim v vaše serce?“

Občutljiva gospa gotovo ni pričakovala takega odgovora, kateri ji je kar prebodel njeno svojeljubnost.

P. H. R.

Zahvala za vslišano molitev.

Sè Štajerskega, 24. kimavca 1893.

Večno zahvalo izrekava presv. Družini, sv. Antonu in sv. Francišku za prejeto veliko milost.

I. A. Š.

Iz Cerkniške fare:

Zaradi terganja v očeh sem skoro popolnoma oslepela. Ze vsem zaupanjem sem klicala na pomoč Mater Božjo s Planinske gore — naenkrat sem spregledala in sedaj morem zopet lahko delati. Bodi česčena vekmaj prečista Devica.

U. L.

Iz Cerkniške fare:

Imela sem zelo nerodnega brata, starišev ni slušal, ne jih spoštoval. Zanj sem opravljala devetdnevnicu za čast Materi Božji in ga priporočalo nji, ki se imenuje pribežališče grešnikov. Marija je uslišala mojo prošnjo. Sedaj je dober gospodar in vzgleden sin. Iz serca zahvaljujem najčistejšo na tem mestu za njeno materinsko pomoč. Bodi vedno česčena preblažena Devica Marija.

??

Iz Griž, 29. vinotoka 1893.

Čast in hvala Bogu in brezmadežni Lurdski Mariji za hitro pomoč. Zbolelo mi je govedo in nobeno zdrayilo ni nič pomaga-

10. V tej stiski se obrnem do Lurdske Marije z obljubo, da u-slišanje v „Cvetje“ naznanim in dam za sveto mašo. Čast in hvala Bogu in Lurdski Mariji, zdaj je govedo popolnoma zdravo.

P. G.*)

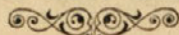
Dalje se zahvaljuje: M. H. za ozdravljenje po nevarnem padcu; M. G. za pomoč v veliki stiski po priprošnji žalostne Matere božje in vernih duš v vicah; J. Z. za ozdravljenje 9 let-nega dečka bolnega na očeh; M. O. za zadobljeno zdravje; J. O. za dvakratno ozdravljenje hude bolečine v ustih, prvič pred 5 ali 6 leti, ko pa mi izpolnil obljube, da to v „Cvetju“ nazna-ni, drugič letos mesca septembra.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo pokojni udje 3. reda m-a-r-i-b-o-r-s-k-e skupščine: Erženjak Lucija iz Černegore, Grilj Jo-zefa iz Maribora, Vrečko Marija iz Prevorja, Rajhard Matija iz Prevorja, Lesnika Tomaž, Verk Gregorij, Kolenec Helena, Čížek Vilhelmina, Belec Anton, Caharias Neža, Belina Ana, Belec Ana, Valenčak Martin, Žlender Urša, Umek Marija, vsi ti iz Piljštanja, preč. g. Potočnik Anton župnik v Razboru, Petek Urša iz Bo-gojine na Vogerskem, Fister Franciška iz Sóbote na Vogerskem, Lešnik Ana iz Maribora, preč. g. Kolenko Martin bivši kurat v Podgorju, Rosman Štefan iz Hajdine; n-a-z-a-r-e-š-k-e skupščine: Neža (Marjeta) Zaverč, Terezija (Elizabeta) Plavec iz Polzele, Marija (Antonija) Glušič iz Rečice.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: neka ženska, da bi jih Bog dal pravo pamet; neki moški zaradi hudih bolečin v križu; bolni tretjerednici E. G. iz Mozirja in J. D. iz Idrije; neka sestra priporoča svojega brata, da bi mu Bog razsvetil pamet; M. G. T. svojega zelo terdovratnega moža in svoje o-troke, da bi se obrnili na pravo pot; J. F. v R. za božjo po-moč v stiski in potrebi.**)

*) Priloženi dar se oberne po Vašem namenu. Bog poplačaj!

**) Poslani znesek oddali za 2 sveti maši.